

תת"ע 613/10/13 - מדינת ישראל נגד שמואל אשכנזי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 613-10-13 מדינת ישראל נ' אשכנזי
בפני כב' השופט אהרן האזראמן

הנאשם	שמואל אשכנזי
נגד	ע"י ב"כ עוז פקד מיכל לוי, את"נ ת"א
	מדינת ישראל

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה ביום 19.02.13 הودעת תשלום קנס בגין אי צוות לתמרור 815, מעבר על שטח הפרדה המסומן על פני הכביש, בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המ מיוחס לו וביום 17.12.13 נשמעו בפני הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה העיד עד התביעה השוטר אליו רחמים, שערך כנגד הנאשם דז"ח הודה על תשלום קנס (הוגש וסמן ת/1).

ואלו העובדות הרלוונטיות לביצוע העבירה על פי גרסת המאשימה:

ביום 19.02.13 בשעה 09:00 נהג הנאשם בקטנווע, ברחוב הרצל מדרום לצפון, התקרב צומת עם רחוב הפטיש וביצע פניה פrsa שמאלתותו כדי שהוא עולה על שטח הפרדה המסומן על הכביש כתמרור 815.

לגרסת השוטר עמד ברחוב הרצל סמוך לבית מס' 150, כפניו לצומת. מקום עמידתו הבחן לטענתו היבט בצומת ואף באטח הפרדה המדובר. השוטר העיד כי הבחן בבירור בנאשם כשהוא נסע ברחוב הרצל מטהואר ומבצע פניה פrsa שמאלתו בסמוך לאי התנועה הבניי בצומת ועל שטח הפרדה. שטח הפרדה נראה בבירור ממקום עמידתו. הנאשם נעצר על ידי השוטר בסמוך למקום עמידתו, בהתקרב הנאשם אליו ולאחר מכן לואץ.

בקיר טענתה המאשימה כי הנאשם לא מילא אחר הוראות תמרור 815, המוצב בכיוון נסיעתו, עבר עבירה של אי צוות לתמרור, כמיוחס לו בכתב האישום.

על פי גרסת הנאשם, צית לתמרור המוצב בכיוון נסיעתו. הנאשם מכחיש כי עבר עם הקטנווע על גבי שטח ההפרדה כמתואר ע"י השוטר. לטענתו ביצע פניה פנויות פרסה אחרי הקו המקוטע המסתומן בהמשך לשטח ההפרדה (תמרור 815).

עוד לטענתו כלל לא הגיע בנסעה ברוחב הרצל, כפי שתאר השוטר, אלא לטענתו הגיע מרוחב הפטיש מעומד ב涅צ'ב לרוחב הרצל ומאחר ומשם אסורה הפניה שמאלה לרוחב הרצל לכיוון דרום פנה הנאשם ימינה יבר את אי התנועה ואת שטח ההפרדה, אז פנה פרסה במקום מותר.

תגובתו של הנאשם במקום כפי שנרשמה ע"י השוטרת הייתה:-

"עשיתי זאת בכו מוקו לחתמי ימינה אז עשית פרסה."

עוד טוען הנאשם כי השוטר עמד במרחק רב מאד, להערכתו במרחק כ-150 מ' מהצומת, וכי מקום עמידתו לא יכול היה להבחן כלל היכן בדיק קצה שטח ההפרדה וכן לא יכול היה להבחן כלל באם רכב הנאשם "עובד" עליון.

ה הנאשם הגיע מטעמו תרשימים "סקיצה" שערך לדבריו בעצמו, המפרט את הצומת וסבירתו, את אי התנועה ושטח ההפרדה המזוקמים בצדמת, וכן את מסלול נסיעתו על פי גרסתו כמתואר (הוגש בהסכמה התובעת וסומן נ/1).

העד בפני הנאשם ופרש בהרחבה את גרסתו. העיד עד התביעה, השוטר והוגשו המסמכים שערך. השוטר נחקרה בחקירה נגדית ע"י הנאשם.

לאחר שבחניתי את גרסאות הצדדים, את הראיות שהוגשו מטעם, ושמעתית את עדויותיהם, השתקנעתי במידה הנדרשת במשפט הפלילי כי הנאשם עבר את העבירה המוחסת לו בכתב האישום וזאת מהnimוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות העבירה, כפי שעולה מהדו"ח שערך תוך התייחסות לכל רכיבי העבירה, כולל מקום שטח ההפרדה, מסלול נסיעת הנאשם, מקום עמידתו, קיום קשר עין עם הצדמת ועם הנאשם ומקום יצירתו, ומכלול העובדות הרלוונטיות לaiושם.

2. עדותם של עד התביעה בביבם"ש הייתה עניינית, בהירה, עקבית ואף לא נסתרה בחקירה נגדית על ידי הנאשם.

3. לא מצאתי יסוד לחשוד בשוטר כי עומד דזוקא במקום ממנו אינו יכול לראות את שטח ההפרדה. השוטר הדגיש בחקירותן בביבם"ש כי הוא אוכף במקום באופן קבוע ובמיוחד כנגד הנගים העוברים במקום על שטח ההפרדה. אף גם ביום המקרה עמד השוטר במקום כדי לאוכף עבירות אלו. השוטר חזר והדגיש בעדותו כי הוא בטוח בכך שראה את הנאשם מבצע את העבירה. שוכנעתי מדבריו כי ככל מידה שהיא מתעורר ספק עניין, גם לאחר

عصירת הנאשם במקום, לא היה עורך את הדוח נגדו.

4. לאחר שעניינו בתמונות המקום שצילם הנאשם במכשיר הטלפון הסלולרי שלו, נחה דעתו כי השוטר אף ברכותו ל"הסתווות" על מנת ל"ארוב" וללכוד נהגים, יכול היה לעשות זאת בקרבת הצומת, ולא היה צריך להסתתר רחוק מהצומת כפי שטען נגדו הנאשם.

בנוסף, התמונות שצילם הנאשם המשקפות לטענותו את נקודת מבטו של השוטר ממקום עמידתו, צולמו שלא בדיק ובהתקיים למיקום אותו מצין השוטרת בדו"ח. הנאשם אישר זאת בעצמו בחקירה הנגדית. אין בראיות ولو בدل ראייה המצביע על כך שהשוטר עמד מאחורי עץ המסתיר אותו, כפי שטען נגדו הנאשם.

כל שיכלתי להתרשם מהתמונות שהציג הנאשם (במכשיר הטלולרי שלו) נראה די ברור כי ניתן להבחן באו התנועה ובצומת.

5. עוד, תימוכין לgresת המאשימה בנקודה זו מצאתי גם בעדותו של הנאשם עצמו, המאשר בחקירה הנגדית [בפרוטוקול בעמ' 4 ש' 16 ואילך] כי לראשונה הבחן בשוטר רק כאשר זה סימן לו לעצור. מכאן שאין יודע לומר בוודאות היכן בדיק עמד השוטר ברגע שהוא בצע את פניה הפרסה. הנאשם בהגנותו אישר בנקודה זו בחקירה הנגדית כי לא ראה את השוטר בזמן שביצע את פניה ופרסה ואישר בתשובה לשאלת התובעת כי מכאן ברור שלא ראה בדיק היכן עמד השוטר. כמו כן הנאשם לא ראה את השוטר מסתתר מאחורי העץ, כפי שטען תחילה אלא לדבריו "הוא בא מאחורי עץ בשביל לעצור אותו".

6. לטענת הנאשם ניגש לאחר קבלת הדוח מהשוטר למשטרת לטרון ושוחח עם קצין - מפקדו של השוטר, קצין שאינו זוכר בוודאות את שמו, והקצין בוגרתו של הנאשם שוחח עם השוטר במכשיר הקשר, ולדברי הנאשם שמע את הקצין אומר לשוטר דברים "ברוח": מדוע אתה עומד שם עוד פעם, זה מקום אסור לאכיפה.

לענין זה הנאשם לא הביא כל תימוכין לקיומה של שיחת בירור כזו, לא ידע לציין אפילו את שמו של הקצין. מלבד לעובדה כי מדובר בעדות שמיעה, הרי שבBOROR כי הקצין לא נכח בשטח ביום ועד ערכית הדוח או במועד פעילות האכיפה שביצע השוטר, וברור כי בשיחת טלפון מסווג זה לא יכול להתרשם מטענה מסווג הטענה שמעלה הנאשם, לגבי ה"ראות" ממקום עמידה של השוטר.

בחינת קיומו של "ספק", ו"סבירותו":

לצורך הרשעה בפלילים נדרש הוכחת העבירה ברמה של מעלה לכל "ספק סביר". אין נדרש וודאות של 100%. לו הייתה נדרשת וודאות כזו, ספק אם ניתן היה להרשיע כלל בכל עבירת תנועה. ההלכה היא כי לאחר פרישת הראיות בפני ביהם"ש, מותר קיומו של ספק סביר. העלאת ספק ע"י הנאשם שהוא ספק מעלה ל"ספק סביר" אין פירושה העלאת כל תרחיש דמיוני אפשרי, אלא הדרישה היא כי התרחש יהי מבוסס וימצא לו עיגון בחומר הראיות.

כל הוכחת האשמה מעבר לכל ספק סביר, שייתכן והוא הבולט והחשוב מבין כלל המשפט הפלילי, זכה לעיגון משפטי עם חקיקת החלק המוקדמי לחוק העונשין, תשל"ג-1977.

סעיף 34כ(א) לחוק העונשין קובע:

"לא יש לאדם באחריות פלילית לעבירה אלא אם כן היא הוכחה מעבר לספק סביר".

בע"פ **3676/11 חילול עלי ב' מ"**, קבע כב' הש' רובינשטיין:

"יש לזכור, כי בהינתן שתי גרסות עובדיות הסותרות אחת את רעوتה בהליך הפלילי, אל לו לבית המשפט להסתפק בבדיקה הסתברותית בדבר הגרסה הנראית לו אמינה יותר..., ודוק, קיומן של שתי גרסאות עובדיות שונות ודאי אינו מביאו לבדוק כי יש ספק סביר. ואולם, משווהעדפה גרסת המדינה בבית המשפט הפלילי, חובה כי לא יותר ספק סביר בדבר נכונותה של גרסה זו".

ברע"פ **7468/07** מרים לוקשינסקי נ' מ"י קבעה הלכה לעניין מהו "תרחיש חלופי" לרגרסת המאשימה המקרים "ספק סביר":

"תקידה של הערכאה הדינית היה לבדוק האם אוטם תרחישים הם סבירים עובדיות וככל שקיים תרחיש סביר שכזה - האם קיים ספק סביר בגדרו של אותו תרחיש".

לענין השאלה מהו "ספק סביר" המביא לזכותו של הנאשם, יפים דברי ביהם"ש העליאו בע"פ **347/88 דמיאנוק נ' מ"**, שם נאמר בין היתר כדלקמן:

"ספק לבדוק אינו מספיק, אלא רק ספק שיש לו אחיזה בחומר הראיות... מבחן הספק הסביר הוא אפילו מבחן השכל הישר וניסיון החינוך" (שם, בעמ' 653).

בע"פ **4682/01 גבריאל לוי ואח' נ' מ"**, שם נדון מכשיר מדידת מהירות [ממל"ז], נאמר:

"מעל לכל הכרעה של שופטים בשר וدم מרוחף ספק, הוואיל ומקביל עליו הכלל כי אין התביעה חיבת להוכיח את אשמו של הנאשם עד כדי בטחון מוחלט ולשלול כל ספק, אפילו הוא תאוריתי בלבד, אלא רק כזה שהסתברות לחפות העולה ממנו היא ממשית". [ההדגשות בקוו שלי. א.ה.]

הכוונה - לספק בעל ממשות שסבירתו עומדת בבדיקה המציאות, ולא בספקולציה חסרת עיגון בשכל הישר ובניסיון החינוך.

לאחר שבנתתי את ה"תרחיש" שהעללה הנאשם, אני>Dוחה את גרסת הנאשם וקבע כי היא אינה מעוררת כל ספק, בגרסת המאשימה.

מבין שתי האפשרויות - האפשרות שהנאשם טעה וחילפּי מבלי משים על שטח הפרדה, והאפשרות שהשופט יעמוד במקומם בו אינו יכול לראות את התמורה שלשם אכיפתו הוא מוצב במקום - מקבל אני כגרסה יחידה אפשרית במרקחה זה את גרסת המאשימה, לפיה הנאשם הוא שעבר על הוראת התמורה, וזאת נוכח קיבלתי כמהימנה את גרסת השופט והעדפת גרסתו על פני גרסת הנאשם.

בנוספּ ולחילופּין, אין לדעתו בהעלאת ה"תרחיש" כפי שניסה להעלות הנאשם, כדי להעלות ספק בגרסה השוטר, ספק העולה מעבר ל"ספק סביר".

"עדות מול עדות" - גרסת הנאשם מול גרסת השוטר :

בע"פ 4004/98 (ת"א) ורשבסקי נ' מ"י, מתיחס כבוד השופט מודרך לקשי הרובץ לפתחם של שופטי התעבורה, הניצרים לחוץ ממצאים על פי אמון בנסיבות של "עדות מול עדות":

"לדידי עדות השוטר אכן עדיפה, מפני שיש לה מעיקרה יתרונות ברורים על פני הנאשם... אין לראות את השוטר לצד אינטנסטיבי, שעמדותיו עלולה להיות מושפעת מאינטנסיב של "יעפי" כלשהו. הנהג, לעומתו, הוא צד מעוניין, והוא עשוי באורח תחת הכרתי "לייפות" את התנהגותו, להכירה ולהצדיקה בעיניו. שנית, השוטר נהנה מיתרון של התמקצעות וניסיון עבודה. הנהג, גם הנהג המוצע, אינו עתיר ניסיון באיתור מעשי עבירה. שלישי, והוא עיקר בעניין, השוטר נהנה מיתרון ההתקדמות וריכוז תשומת הלב בנהג ובמעשה העבירה. הנהג, באורח טבעי, אינו מקדיש תשומת לב מיוחדת לאורח הנהיגה שלו, ושעה שמדובר נגדו טענה בדבר ביצוע עבירה מצדיו, עליו לבצע ראייה לאחר מכן במעשה, ואין לפניו סרט חזותי מוקלט של הנהיגה. היתרון של השוטר ברור".

"בוודאי שלא ניתן לומר, שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה. גם שוטר עשוי לשקר. הוא עלול גם לטעות, שלא במתכוון. על כן צריכה הערכה הדינית לעמוד על המשמר ולפקח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים...".

סיכום:

בנסיבות המקרה שלפני, לאחר שמיית הצדדים, בחינת העדויות והגנון הפנימי, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי שכן עדות יחידה הוצאה בפני במסגרת פרשת התביעה ולאחר שפקחתי "שבע עיניים" לא מצאתי כל פגם בראיות, המעיד בספק את בטחוני באמינות עדותו של השוטר.

לאור האמור אני קובע כי הנאשם עבר את עבירה ומרשיינו בעובדות כתוב האישום שבנדון.

ניתן היום, ו' שבט תשע"ד, 07 ינואר 2014, במעמד ב"כ המאשימה ובהעדר הנואשם.